

Dilsiz Fahişe

– Ömer Faruk · 15 Aralık 2019

Şerife, sen bir fahişesin. Mapus damlarına düşmüşsün, af çıkmasaydı ömrünü burada dolduracaktın. Bir ırz düşmanını öldürmeye teşebbüsten ceza yemişsin. Kaç sene yatacaksın, ne zaman çıkacaksın? Bilmiyordun. Unutmuşsun. Belki de unutmak işine geliyordu ve geçmişe ait olayları sana acı vereceği için hatırlamak istemiyordun.

Evet, senin adın Şerife, ama müşterilerin sana Dilsiz Fahişe diyorlar. Gerçek adını bilen o kadar az ki! Bazen sen bile biri adını sorduğu zaman “Dilsiz Fahişe” cevabını veriyorsun. Müşterilerle neredeyse hiç konuşmuyorsun; ya da sadece birkaç kelime...

Baban, sana annesinin adını vermiş. Bu yüzden annenle araları bozulmuş. Çünkü annen kaynanasını hiç sevmiyor hatta ondan nefret ediyormuş. Sana karşı oldukça soğuk, lakayt davranmasının altında yatan neden de buydu. Bir kerecik olsun sana sarılıp, kucaklayıp öpmemişti, başını okşamamıştı. Evet evet, neden işte buydu! Anneler çocuklarını sahiplenirmiş, tabii senin annen hariç. O seni yılgın, korkak, itilmiş bir çocuk haline getirdi. Bir kere olsun seni bağrına bassaydı ya! Basmadı, içinden gelmedi... Annenin aksine baban seni çok severdi. İşe gitmeden mutlaka seni uyurken biraz seyreder, sarı bukleli saçlarına bir öpücük kondururdu. Akşam işten dönerken evin alışverişini yapar ve her defasında sana bir goflet, bir çikolata ya da bir oyuncak getirirdi. İlkokula başladığında da masal kitapları ve çeşit çeşit boya.

Baban eve her gün başka bir araba ile gelirdi. Kendi arabası yoktu ama o bir oto tamircisiydi ve işinde oldukça başarılıydı, müşterisi öyle çoktu ki işten başını kaşıyacak zaman bulamıyordu. İyi para kazanırdı. Her hafta annene para verirdi, o da bu paranın bir kısmını kendine harcar bir kısmını da biriktirirdi. Kolları bilezik doluydu.

Şimdi kendini dipsiz bir kuyunun içinde hissediyorsun, çıkmak çok zor geliyor sana; ama zaten sen de bunun için herhangi bir çaba göstermiyorsun. Belki de böylesi daha iyidir senin için! “Hayır, bunun iyi bir tarafı yok!” diye isyan ediyorsun, lakin işkence yapılan bir zavallı kadar çıkıyor attığın isyan çılgılığı. Duyan var mı? Yok, tabii senden başka. Aslında işkence yapan da yapılan da sensin. Buz gibi suratından, itelenmiş bir hayatın olduğunu seni hiç tanımayan, ilk defa görmüş biri bile kolayca çıkarabilir. Oysa sen, bu utanılası durumunu saklamak için az çaba harcamadın; en azından görünmez olmaya çalıştın, insanlardan uzaklaştın, çok zorunlu olmadıkça hiç kimse ile bir sosyal ilişkiye girmedin.

Mecburiyetlerden hoşlanmıyorsun, kaçışın belki de ondandır. Yoksa kişi sebepsiz yere neden kendini bir tutsak gibi dört duvar arasına kapatsın?

Dinginliği özlüyorsun, oysa rahat ve huzur içinde hiç yaşamadın ki. Tatmadığın, bilmediğin bir şeye karşı nasıl özlem duyabiliyorsun? Bozguna uğramış bir ordu gibi hep keşmekeş içindeydin. Belki arada sırada çok kısa sürelerle dinginliğe ulaşmışsındır. Ama hayır, yok öyle bir an, bu konuda söylenenler hep yalan, en iyimser ifadeyle avutucu sözler.

Hayata kırgınsın, beklediklerini sana vermediği için. Gerçekten de öyle mi? Ne bekliyordun ne aldın? Say haydi! Sayamıyorsun. Hayatın sana verdikleri mi vermedikleri mi daha fazla?

Kiřiliđine indirilmiş bir balyoz seni paramparça ediyor. Balyozu indiren kim? O, bu, řu! Hayat, evet hayatın ta kendisi. Bunalım içindesin, kuru bir ırmağın suya duyduğu hasret gibi huzura hasretsin. Bekliyorsun bir yerlerden seni rahatlatacak öneri ya da bir yol gösterilmesini. Kimse seninle ilgilenmiyor ki öneride bulunsun veya bir yol gösterebilirsin. Sen kimin umurundasın?

Düşlerin karabasan dolu, bunun böyle olmasını anlayabiliyorsun da uyumadığın zamanlarının da düşlerinden bir farkı olmamasına bir anlam veremiyorsun. Gündüzün geceden, uyanıklığın uykudan, gerçeğin hayalden bir farkı olması gerekmiyor mu? Tabii aydınlığın karanlıktan... Öyleyse hep aydınlık olsun, neden hep karanlık oluyor?

(Devam edecek...)